

[Finansministeren.]

ogsaa skete, at han mente, der var et Misforhold til Stede af ganske særlig Art; men den Gang hørte vi ikke noget fra Hr. Friis-Skotte eller det socialdemokratiske Parti om, at naar man gjorde noget for Assistenterne i de store Ætater, maatte man nødvendigvis, ja, endogsaa først og fremmest tænke paa Funktionærklasserne. Nej, det er fra alle Sider gennem mange Aar anerkendt, at her er Tale om en Særstilling, og der kan dog fornuftigvis heller ikke drages nogen som helst Sammenligning mellem de Forventninger med Hensyn til Avancement, hvormed en Assistent, lad os sige, for 25 Aar siden indtraadte i en af de tre store Ætaters Tjeneste, og de Forventninger, hvormed en Mand indtraadte i Funktionærklassen for 25 Aar siden. Medens den enes Avancementsmuligheder er blevet saa væsentlig forringet, er den andens blevet i allerhøjeste Grad forbedret.

Med denne Betragtning har jeg ogsaa forklaret, hvorfor jeg ikke mener at kunne gaa med til det 120 Kr.'s Tillæg. Dels af de Grunde, som min højtærede Kollega, Ministeren for offentlige Arbejder, for et Øjeblik siden fremførte, dels fordi Assistentklassen har faaet denne fra alle Sider anerkendte Særstilling, kan man, inden den almindelige Revision finder Sted, ved et særligt Skridt gøre noget for denne Klasse. Men hvis man gik med til dette Tillæg paa 120 Kr. eller til det Trøsttillæg til Assisterter i forskellige andre Ætater, som Socialdemokraterne ogsaa har stillet Forslag om i Folketinget, saa brød man ud af Ringen, saa gik man væk fra den Forudsætning, som alle Partier, direkte eller indirekte, har anerkendt i de forløbne Aar, og saa aabnede man Sluserne for en delvis Revision af Tjenestemandsløven. Men denne delvise Revision af Tjenestemandsløven, som kunde have faaet et uanet Omfang, vilde, tror jeg nok, hvis jeg overhovedet var gaaet udenfor den bestemt fastsatte, historisk begrundede Særstilling, som Assistentklassen har, være blevet en forhastet og en ufuldkommen Revision, og saa meget mere urimelig, som vi skal have den almindelige Revision allerede til næste Aar.

Da det ærede 10de Medlem for 1ste Kreds (Ch. Petersen) talte, sad jeg og vogtede paa, om der ikke til sidst skulde komme noget om Grunden til Finansministerens „mærkværdige“ Velvillie overfor disse Assistentklasser. Og det kom naturligvis, om end det kom i, hvad skal jeg kalde det, en mere parlamentarisk Form, en høfligere og køn-

ner Form end den, hvori det blev fremførtovre i Folketinget. Men Meningen var akkurat den samme — for at oversætte den til det Sprog, som vel ikke føres indenfor Parlamentarier, men som føres i den socialdemokratiske Presse: Hensigten var, at disse Assistentklasser skulde have Betaling for deres „Forræderi“ i 1927. Saadan udtaler man sig jo i den socialdemokratiske Presse, hvor man ikke føler sig saa stærkt bundet af parlamentariske Former. Men dette har jeg tidligere haft Lejlighed til bestemt at tilbagevise, og det tilbageviser jo heldigvis sig selv, for allerede i Samlingen 1923—24 tog den daværende Venstregering og Partiet Venstre principiel Stilling til denne Sag, og den daværende Minister for offentlige Arbejder, Hr. Slesbager, lovede i Overensstemmelse med mig, der den Gang var Stats- og Finansminister, og med hele Regeringen, at Sagen skulde blive Genstand for vor Overvejelse, og at vi vilde tage den op i næste Samling efter at have forhandlet med Organisationerne. Naa, denne næste Samling saa ikke os som Regering, men ved vor Stilling den Gang, er vort Standpunkt til Sagen saa ganske tydeligt og klart betegnet, og det var dog en rum Tid inden Forhandlingerne med Tjenestemændene i 1927. Allerede herigennem viser det sig, hvor falsk denne Paastand er. Men det viser sig ogsaa derved, hvad jeg gentagne Gange har haft Lejlighed til at oplyse, at det fra de paagældende Tjenestemandrepræsentanternes Side under Forhandlingerne ikke med et Ord blev antydet, at de ventede sig nogen Godtgørelse eller nogen særlig Velvillie paa anden Maade for, hvad de gjorde. Heller ikke fra min eller Regeringens Side blev der antydet det mindste derom, hvad der allerede ligger i, at der ikke blev udtrykt noget som helst Ønske derom. Jeg maa altsaa her lige som tidligere bestemt tilbagevise denne Paastand, som desuden tilbageviser sig selv, naar man ser paa, hvad der skete i 1923—24.

Dahl: Jeg har kun nogle ganske faa Bemærkninger at gøre til det, som blev fremsat af den højtærede Finansminister. Jeg havde tænkt mig Muligheden af at faa et gunstigt Svar paa min Appel til hans Velvillie overfor de lavest lønnede Tjenestemænd, da det ikke drejer sig om noget stort Beløb, men efter de Udtalelser, der nu er fremsat, maa jeg altsaa opgive dette Haab. Det vil med andre Ord sige, at den højtærede Finansminister fortsætter og vil fortsætte, sandsynligvis lige til det sidste, saa længe han er Finansminister, med Vel-